

Úlet

**d
o
N
e
w
Y
o
r
k
u**

Petr Nábor

Petr Nábor

ÚLET DO NEW YORKU

část první

*Příběh dospívajícího chlapce, který se snaží pochopit svět
kolem sebe svérázným a netradičním způsobem.*

Text © Petr Nábor, 2015

Návrh obálky © Lukáš Vik, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-53-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-54-8 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-55-5 (PDF)

1. vydání jako e-kniha © Lukáš Vik, 2015

<http://www.lukasvik.cz>

Úvod

Úvod nebo předmluva, část knihy, kterou jsem nikdy nečetl, vlastně jsem skoro nikdy nečetl. Přijde mi to jako ztráta času. Dostává se Vám do rukou tedy moje krátká prvotina, která byla spíše moji terapií. Prostě jsem se potřeboval vypsat. Vznikala v průběhu dvou let, neboť jsem neměl vždy chuť psát. Obsah jsem nijak neupravoval, snažil jsem se zachovat mé myšlenky originální z pohledu osmnáctiletého chlapce, jinými slovy jsem líný knihu přepisovat a stále upravovat. Proto je v takové hrubé formě. Doufám, že Vám text uteče jako voda a já dostanu zpětnou vazbu nebo impuls, abych sepsal druhou část, kterou už vlastně sepsal život, jen ji dát na papír.

Děkovačka hlavně mým rodičům, blízkým, všem lidem, kteří mě nějak inspirovali a ovlivnili, a hlavně všem situacím a náhodám, které život přináší.

New York trochu jinak

Střepina - trochu lyriky...

Nečekaně druzí na Mistrovství světa, následoval rozchod poté jiná holka, poté smíření, dilema mezi dvěma holkama, žárlivá scéna vede k bitce s bývalým feťákem, který říká: „Nevíš o životě vůbec nic“, vlastní trenér, který háže klacky pod nohy, nerozhodnost čím chci být, jakou školu si vybrat, rozhovor s nejlepším kamarádem na téma jaké by to bylo odjet někam pryč. Nástup do školy, přednáška na téma VYSOKÝCH ŠKOL, všichni bedlivě poslouchají. „Výška rozhodne o vaší budoucnosti, práci... atd.“

Jak zfanatizované stádo všichni zarputile sedí a poslouchají, jak by ve svém životě měli postupovat. Cítím menší tlak v hlavě, copak to nejde jinak? O čem je život? Je to jako střepina nebo bomba v hlavě, která tiká, nevěděl jsem zpočátku proč a jaký to má smysl, ale v ten moment jsem se rozhodnul neposlouchat dál přednášku a odjet pryč.

Tak jsem se podíval na letenky, chtěl jsem jet rovnou na Zéland, pryč od veškeré civilizace a poznat, kdo vlastně jsem. Jenže letenka byla drahá, ale musel jsem odjet daleko, aby si pro mě

jen tak někdo nudojel. New York za 10 000,- to by šlo, pojedu tam, tam si vydělám a hurá na Zéland. Neváhal jsem a rezervoval letenku, měl jsem asi čtyři dny, abych ji zaplatil. Šel jsem tedy do předplaceného kurzu angličtiny, aby mi vrátili peníze.

„Dobrý den.“

„Dobrý, co potřebujete?“

„No víte, pojedu na roční stáž do USA studovat a pracovat.“

„Aha.“ A začal vytahovat peníze z kasy, přišlo mi to lehčí, než jsem čekal, taková menší lež a měl jsem svých 5000 na polovinu letenky. Dalších 5000 si půjčím od Aleše, říkal, že zrovna má.

Přijedu na loďárnu.

„Čau, půjčil bys mi prosím 5000?“

„Čau, jo půjčil a na co je potřebuješ?“

„No pojedu pryč.“

„A kam?“

„No nechci se s tím moc chlubit.“

„Půjčím ti je, když mi řekneš na co.“

„Víš, jak jsme se bavili, jaké by to bylo odjet, udělat tlustou čáru a odjet.“

„A kam chceš jet?“

-„*Do New Yorku.*“ Zažil jsem Aleše v hodně situacích, ale když mu pomalu naběhly slzy, nevěděl jsem co říct.

„A kdy?“

-„*Ve středu.*“

„*Cože? A nechceš počkat? Proč zrovna teď? Počkej chvíli a pojedeme spolu.*“

Uvědomil jsem si, že chci odjet v opravdu nejhorší dobu, maturita a VŠ přede mnou, byli jsme dobří na vodě, měli jsme jet mistrák o víkendu, neměl jsem vlastně důvod odjíždět od všeho pryč, mohl jsem si udržet holku nebo být s jinou, rodiče mám nejlepší na světě, od nich bych nikdy neutíkal, na vodě adrenalinu bylo dost, takže nudný život jsem opravdu neměl. Vlastně jsem byl docela úspěšný, dobrá škola, učení mi nedělalo problém. Všechno nějak vycházelo, ale vzpomněl jsem si na ta slova: „Nevíš o životě vůbec nic.“ a taky na učitele psychologie, když nám četl úryvek z Tolstojů tuším, že člověk pozná život a váží si ho, teprve když trpí.

Odpověděl jsem:

-„*Musím odjet už teď.*“ Na což Aleš přišel s dobrou taktikou jak mě rozpovídat.

„*Pojď na vodu, pojedeme, uvidíš.*“

-„*Ne nejdu, odjedu i tak, ty peníze nějak seženu.*“

Přišla Lenka: „Co tu řešíte?“

-„Nic, Alešovi zas něco přeletělo přes hlavu.“

Předbíhám Aleše.

„A jdeš na vodu?“

-„Ne musím ještě do města.“

S Alešem jsem se domluvil, že mi dá ty peníze po tréninku. Netrvalo dlouho a seděl jsem při západu slunce na jedné z laviček na našem náměstí, Aleš dorazil. Věděl jsem, že to nebude lehké, aby mi půjčil. Ale byl to jediný člověk, kterému sem chtěl říct, že odjíždím.

„Čau.“

-„Hoj, tak máš to pro mě?“

„Ne, já ti ty prachy nedám, nenechám tě odjet, proč zrovna do NY, bez ničeho, ještě tě tam někdo zabije.“

-„Když přežiju tam, tak už pomalu všude.“

Alešovi zase naběhly skleněné oči. Po deseti minutách snažení, jsem zjistil, že je to marné. Říkám mu:

-„Neboj, já ty prachy seženu, musím prostě odjet.“

„Tak čau, pozdravuj Ameriku.“ A odešel.

Bylo to pro mě jeho svolení a v duchu jsem si říkal, že pozdrav vyřídím. Nevěděl jsem, co bude, ale vzpomínám si na tento moment živě.

Napadlo mě ještě, že bych si mohl půjčit z banky nebo přesněji jít do mínusu na účtu. Což u mě znamenalo maximálně 5000. Jako by to bylo na letenku určeno.

Druhý den byla středa a už ve čtvrtek jsem měl letět z Prahy. Moc času nezbylo. Hned ráno jsem šel do banky, k vyřízení možnosti jít do mínusu jsem potřeboval potvrzení ze školy. V bance jsem řekl, že ho za chvíli donesu. Ve škole jsem se na středu omluvil, že jdu darovat krev. Vešel jsem do školy, naštěstí jsem nepotkal nikoho známého. Jen nějaké bažanty (prvňáci), jak řeší nějaké úkoly, já už sem byl duchem a myšlenkami někde jinde. Byl to nějaký AUTOPILOT, co mě vedl, všechna racionalita šla stranou. Ta střepina mě tlačila a vedla, sám jsem nesměl přemýšlet nad tím, co dělám.

V kanceláři mi paní sekretářka vystavila potvrzení a šel jsem zpátky do banky. Poslední rozloučení se školou, každý moment jsem vnímal, jakože už se možná nevrátím.

V bance to prošlo taky lehce, razítko, podpis, nashle. Hned u banky jsem vybral těch 5000. A

držel jsem je v ruce. Pět a pět je deset. Deset stojí letenka. Jakoby poslední BOD, od kterého není návratu. Věděl jsem, že ať se stane cokoliv, budu si to pamatovat na celý život.

A jde se, ostrý výlet začíná. Doma pět minut na sbalení, nic není nachystané, jak tomu bývá zvykem, když odjíždím na závody a maminka mi všechno vypere a vyžehlí. Šup, Šup pár triček, mikiny a krátký vzkaz našim: *Spím u Aleše*.

Věděl jsem, že to těžce ponesou, ale chtěl jsem se vykašlat na všechno rovným dílem a snad mi taky někdy odpustí.

Kráčím si to na nádraží s krosnou, přemýšlím, co mě tak žene dopředu, co se stane. Sám jsem to v tu chvíli stále nechápal. Když v tom někdo zakřičí:

„Pavle!“ Zalekl jsem se a pomalu otočil, netušil jsem, kdo by to mohl být, a nějaká výmluva nebo odpověď na otázku, kam jedu, mě zrovna nenapadala.

Vidím hlouček kluků v mém věku a uprostřed na lavičce sedí Evža, mistr řezník spolu se svými uční kouří o přestávce. Odpovím:

– „Čau.“

„Kam jedeš?“ V tu chvíli mi vyschlo v krku, nevěděl jsem co říct, trochu jsem se zapotil, ale naštěstí mi nahrál:

„Na vodu?“ Spadl mi kámen ze srdce, zmohl jsem se jen na:

-„Jo, jo, na závody.“

„Tak ať se daří.“

Tohle byl poslední známý člověk, s kterým jsem mluvil a říkal jsem si, no na vodu, kdybys věděl.

Bál jsem se ještě, že to Aleš vykecá dřív a přijedou si naši pro mě na letiště. Nicméně seděl jsem ve vlaku směr Brno, kde jsem měl zaplatit letenku a poté směr Praha. Bylo vedro a paní vedle nešlo otevřít okno, tak si přisedla, aby na ní trochu foukalo. Rozhovor, který začal, byl pro mě první zkouškou, jestli chci opravdu odjet. Po mírném seznámení a zjištění, že bydlí naproti škole a že její syn chodil taky na gympl. Jsem se zeptal:

-„A kam jedete?“

„Do Řecka, dostala jsem na narozeniny týdenní pobyt.“

-„To se máte a jedete sama?“

„Ne v Brně na mě čeká manžel. A kam jedete vy?“

-„Do New Yorku.“ Paní to trošku pozvedlo.

„Do New Yorku? To jedete sám?“

-„No, jen na dva týdny, se tak podívat.“

„Tak to jste odvážný, to vás obdivuji. A kolik máte s sebou peněz? Jestli se můžu zeptat.“

-„Mám 20 000.“

„Jo??? Tak to ale nemáte moc.“

– „Ještě mám sebou kartu, kdyby se něco stalo.“

„Aha, tak to jo.“

...

„A měl jste někdy v Brně kuřecí stehýnka?“

– „Ne-e.“

„Tak to si musíte určitě zajít, jsou výborné, nechápu, jak je dělají, je to moje nejoblíbenější jídlo.“

– „Uvidím, jestli budu mít čas...“ Trochu jsem se zarazil, když jsem neměl dost na to, abych se pořádně najedl u nás, co potom v New Yorku. Paní byla velmi rázná, ale kdybych přiznal můj rozpočet, asi by zkolabovala. Nakonec mi ale pozvedla náladu:

„A čím chcete být?“

– „Ještě nevím, možná pilotem.“

„Pilotem? Být mladší, tak vás беру všemi deseti.“

Smála se a byla moc fajn.

Dorazili jsme do Brna. Šel jsem si zaplatit letenku a za zbytek peněz vyměnit dolary, měl jsem jich 13. Nějaké rohlíky a jízdenku busem až na letiště. Tam jsem měl přečkat noc a druhý den letět. V hale jsem si našel schované místo nahoře, kde jsem natvrdo vytáhl spacák a vyvalil se na stůl. Nikdo mi ale do té doby neřekl, že na letišti

nezhasínají. Zářivky svítily ostře ze všech stran. Nakonec jsem přece jen usnul.

Probuzení je zvláštní pocit, do doby než se vám mozek nakopne. Jste rádi, že žijete, jen se nadechnete a pak to přijde. Naskočí základní informace. Kde jsem? Co musím dneska udělat? A seznamujete se s realitou. To moje probuzení bylo: To nejsem doma? Kde jsem? Opravdu jsem to udělal? A začal jsem opět fungovat. Pár hodin do letu uběhlo jak nic. Byl čtvrtek, den kdy jsem měl na loděnici navazovat loď, a místo toho jsem tady. První let z Prahy do Varšavy. Létání nebylo pro mě nic nového. Po pár minutách letu jsem viděl z okýnka detailně závodistiště. Tam jsem měl dneska být. Místo toho sedím o pár metrů výš.

Náhoda nebo osud? Ale jakoby to tak mělo být. Nutilo mě to k zamyšlení, jakoby vše, co jsem předtím zažil, vedlo k jednomu cíli.

V tu chvíli byl Aleš na loděnici a navazoval s ostatními lodě. Trenér byl prudás a trochu magor, chtěl kontrolovat lidi kolem sebe a málem mi ten sport úplně znechutil. Když jsem se neukázal na čas, bylo to normální, chodil jsem pravidelně pozdě, byla to taková menší revolta proti trenérovu neustálému systematizování. Po chvíli se přece jen zeptal Aleše:

„*Kde je Pavel?*“ A Aleš mohl jít poprvé s pravdou ven, myslím, že se mu trochu ulevilo.

– „*V New Yorku.*“

„*Cože?! Doneste mi vodu.*“ No jo, prý to s ním málem seklo. Hodil jsem na něj úplný bobek a to člověk, který drží všechno kolem sebe pod palcem jen tak nepřekousne...

„*Pavel Prášil nechť se okamžitě dostaví k bráně G.*“ Aj ta krajta, dávám se do běhu, přestup ve Varšavě přece jen vyšel. Pouze mírná komunikace s polskou babičkou, co sedí vedle mě, a už se vznáším nad oceánem. Tady si pro mě jen tak někdo nepřijede, pomyslel jsem si.